

BOGDÁN LASZLÓ

MATINÉ

VERSEK

KRITERION KÖNYVKIADÓ
BUKAREST 1972

A BORÍTÓLAPON
BAÁSZ IMRE LINÓMETSZETE
(RÉSZLET)

*
* *
*

feldobott fém pénz életek
pörögnek így s a gondolat
feldobom magam nézzetek
s ne mondjátok hogy nem szabad

*
* *
*

az igazi az a fakard
hintaló ólomkatonák
vörös álombeli lány
miért is legyen tovább

az igazság is szűkszavú
kétszer kettő semmi több
nem a te hibád egyedül
hogyan nem lehettél itt előbb

elégedj meg hát önmagaddal
tiéd a hold a csillagok
szemeid kancsal napba néznek
akár a nyitott ablakok

elégedj meg hát ennyivel
ne lázongj ne légy ostoba
mert ebben a században élsz
nem születhetsz újjá soha

az igazi az a fakard
hintaló ólomkatonák
vörös álombeli lány
miért is legyen tovább

*
* *
*

csak hallgassak már és mégis
mégis könnyedén mint a füst
hajlékony-vibrálón mint a szél
ez a cseppfolyósított ezüst

ölelés ez a szárnyrakelt öröm
léggömb-könnyedséggel mentem el oda
ahol megbékélt bennem a világ
mint halott fuvaros bóklászó lova

ahol egyszerű volt minden egyszerű
mint algebrában a megoldott egyenlet
ültem magammal váltottuk a semmit
és kölcsönkértem egy kicsi türelmet

de megmaradtam mindig két lépéssel
afelett ami látható igaz
mindig a világ áll szembe eggyel
és közöttük a fuldokló vigasz

mint fába vert törkés kimered
felkiáltójel-türelmetlen árad
és szétfeszíti mellem ez az ének
konok egyszervolt türelemmel lázad

*
* *
*

egyszer majd mégis útrakerünk
harangtorony fölé emelnek délutáni álmunkban
apostoli düheink
s a torony körül féltérdre ereszkedve
három kisváros
ájtatos pofával lesi szavunk
egyszer majd mégis útrakerünk
velünk jönnek kutyáink macskáink
teleholdak sepretnen udvarok
néhány tétova emlék a háborúról
és kitüntetéseink
igen egyszer majd mégis útrakerünk
ki délre megy a madarakkal
ki a füst csigalépcsőin felfelé
csak a nőket hagyjuk itt
a szomorúszemű kurvákat
és tévé előtt gunnyasztó hitveseinket
kopott sarkú papucsokban
csak a békegalambokat

*
* *
*

elsőnek hát a galambok jöttek
kettes sorokban bennszülöttek
özönölt hitvány herék hada
és jött a hajcsár és jött a dada
glóriájukra támaszkodva jöttek
akik azóta szentképek lettek
hírnökei egy sosemvolt nyárnak
a légvártervezők is sorbaálltak
hitetlenek hívők fáklyásmenet
szabálytalanul mint az örület
lepte el a várost rétek
lapultak és hitvány emlékek

pentaton szárnyakon szállt a dal
a kudarc és a diadal

és felrebbentek a galambok
jaj perzselt szárnyú mítoszom
özönölt bűvészek herék hada
réteken erdőn utakon
özönölt lassan körbefogott
magabiztosan akar a mámor
s még azt se tudtam biztosan
van-e kiút az éjszakából

arra eszméltem egyedül vagyok
szemembe fagytak csillagok

lányok a hold mona lisa arca
s a láthatatlan sivatag
körbevett s a hátamon az ing
vizes lett mintha futottam volna

elindultam hát feltartott ujjal
igéztem a szelet
mint kinek sürgős dolga van
kire vár a kereszt
mentem toronyiránt az ébredés felé
elhullatva az álmaim
nem tudhattam meddig jutok
önmagam vadcsapásain

*
* *
*

szökj parancsolták hopplá szöktem
cikáztam halként a szalagig
áruló sziszegték valakik
lassan eszményeim bábjavá csöktem
valószerűtlen kék ég szemű lány
az álom metropolisában este
szemében ingó fellegeken lesve
mikor ürül hely isten kocsiján
lassan egész a nagy szavakig értem
lökött szeszekből komponált mámor
egyedül mint az ujjam a mezőnyben
szónokoltam tönkrevert egy zápor
nem volt olyan ki vállalt volna engem
hát üvöltöztem én voltam a bátor

*
* *
*

hó lepi be majd az emlékünk
a köd segít és betakar
lovunk szekér elé fogják
micsoda kakasviadal
mondják még és elfelejtnek
három napig tart minden csoda
hó lepi be majd az emlékünk
és nem térhetünk vissza soha
elsárgult babérkoszorúk
vitrinben szenvelgő kupák
isten veletek kóborkutyák
voltunk hósködni is hasztalan
de emlékezni ránk rizikó
a köd segít
és betakar ellep a hó

*
* *
*

sodródtam kifelé
a pornográf asszociációk tömkelegéből
valami rég elfeledett dal simogatott
amikor összefutottam vele
kitüntetés is fityegett a frakkján
ősz volt és méltóságteljes
feltűnően hasonlított képeire
fiú én nem tudtam hogy százötven év után
filmre viszik tragikomédiám
egy hajlott hátú szemüveges alak
rázni kezdte
bétóven úr a jóistenétt
segiccsen mán nó
valami tekergők
leverték a szobrát
ájjon fel a pódiumra
maga úgy hasonlít a szobrára
mint egyik tojás a másikra
ájjon fel nó amíg esszeragasztom

*
* *
*

beethoven emlékére

kopogtatnak valahol valakik
megszakítás pihenés nélkül kopogtatnak
vagy csak a szél zörgeti a zsalugátért

motozó ujjak
 reszkető billentyűk
 csikorgó áhítat
most is századszor is győz a zongora

 uram én itt vagyok emberemlékezet óta
 valahol mindig kopogtatok
 bár nem hallom amit kiabálok
 uram hidd el én mégse hallgathatok
 nekem örület ami pihenés másnak
 engem futóbolonddá aláz a csend

motozó idegzsábás ujjak futkároznak
fekete billentyűk fehérednek
félelemmel békül a rettenet

kicsi lila fõveges törpe
 önmagát kergeti az idő
forradalmak jönnek háborúk jönnek tavaszok
védekezni kell
kicsi lila fõveges törpe
 siet az idő

ha úgy gondolják a fülemüle is sírhat
zsörtölődhet bejárónő is piacról jövet

kiált a kakas
immár harmadszor kiált

most is századszor is győz a zongora
világra lökött kilenc kutyakölykek
fájdalma szorult bele
kikötőt keresni ítéltetett
szerencsésebb hajósoknak
nem állhat meg soha

valaki kopog valahol
cigaretaszünet nélkül egyhangúan
vagy csak a szél zörgeti a zsalugáttert

*
* *
*

dilis lotyók csúszkáló
handabandázó stricik
meghalt a félreismert zseni
vállukon viszik

krákognak pislogó szemükből
könny már nem talál utat
szipognak udvariasan
pofájuk megbánást mutat

sántikálnak eső esik
ernyők fődik el az eget
csuromvizes a gyászmenet

remekbeszabott negatív
felejthetetlen láttelep
emlékeimből ráammered

*
* *
*

sejtelmesre metszett csilingelő
kristálypohár körbejár
mübagoly huhog
hunyorog az eredeti
százezerért kéz alatt vett perzsa
adamo zokog
s a kanapéra
nyelvét ölti a gúnyolódó
órából kiszökött kakukk
hajlott hadaró etikett-isten
fehérkesztyűs
tetőtől talpig méltóságba burkolózó komornyik
tessékeli szívélyesen
nem létező úrnője láthatatlan hódolóit
tudja egyszer az a bomba
tölcsért vág a szívdöglesztőre pingált plafonba
tollukat fésülő angyalkák közé
beültetve a kaszáját fenő
pökhendi halált
és megáll majd minden óra
fenséges nyugalommal
csak egy mübagoly huhog
amíg egy szilánk nyakon nem üti
és varázsszemeit sárgára nem festi a rettenet
„valami eredeti hangulat”
„borzalmas varázs”
„ionesco musil kafka”

„sugárzik a semmit nem tudó magáramaradottság”
„ugyanakkor nézd meg az inas szemeit
micsoda megrázóan beszédes kiüttlalan szemek”
aztán láthatatlan sínein megjött a bomba
lyukat fűrt az egyik
feketére szomorodott falon
és beült melegedni a rövidzárlatos kandallóba
beleakadt a szó a műbagolyba
reszketett a kanapé két mestermívű lába
adamo gutaütést kapott
de tovább hajlongott a megingathatatlan fölénnyű
komornyik

udvariasan tessékelve beljebb
nemlétező úrnője láthatatlan hódolóit
a kiállítóterem összeomlott
összeomlott és mennybeszállt
de tovább vitatkozott a két reménytelen
jövőbe néző
út nélkül veszteglő tárlatlátogató
hogy miért van ez így
az meg amúgy
hogy gépiesedünk és hogy a korközérzet
meg hogy befellegzett az észnek
a lift közönyösen közepes sebességgel
ereszkedett velük a pokolba
hol kárhozottak tárogatóra
hányják egymást forró olajba
s a tárogatós amikor pihen
habbal tölti fel az export meséket
s lemezről minden este elsuttogja
szép álmokat és nyugodalmas jóéjszakát

*
* *
*

sajtóügynökségek egybehangzó jelentése szerint
tegnap délután pillanatnyi elmezavarában
öngyilkos lett a zöld
tettének oka ismeretlen
a lila az emeletről ugrott ki reggel fél nyolckor
s a kettős szenzáció bejárta a világot
már délben jelentették hogy a fekete és a fehér
valahol az égei tengeren raboskodnak
egymástól természetesen távol
kommentátoraink később megerősítették az első
hallásra

kissé bizarnak tűnő híreket
megtoldva azzal hogy a kéket
szintén ismeretlen okokból
bizonytalan időre számúzték picasso egyik
róla elnevezett korszakába
szinte már nem is keltett meglepetést
az a délutáni bejelentés miszerint a sárga
részegen lelépett az úttestről és elütötte egy
húsosautó
mindenki tudja mostanában látványos tragédiáit
sétáltatva

sajnálhatta magát
és többet ivott a kelleténél

most este van és gyászol az emberiség

arra persze senki se gondol
hogy visszahúzódva vidéki birtokára
még él a barna a sértődött a bosszút forraló
a többszörösen megalázott barna

*
* *
*

összegyűjtöttem a rémület szívveréseit
a félelem kopogásait az asztalok remegését
ha elhagyja őket a szélhámos táncoltató
összegyűjtöttem a szénaboglyákat
nyarak mindenkori áldozatait
és a jövő termésköveit a nyárvégi szerelmeket
különválasztva persze a kis tragédiákat
fáradságot nem ismerő önkéntes munkával
gyűjtöttem össze
az öröm hol gyorsabb hol lassúbb szívveréseit
a boldogság félmosolyát az éjszaka társasjátékait
melyekről rendesebb helyen hallgatni illik
a szeretők remegését
mindig kölcsönagy jut a szerelemnek
a kikiáltók hangját
az elhagyottak tarkónlöttek megcsalattak fájdalmát
az összes nyulakat a halpiacról
az összes pózokat a korzóról
hétsházhetvenhétféle bogarat
él a dohányvirág legyőzhetetlen illatát
megszereztem a legkopottabb lobogókat
nem is volt nehéz időközben lomtárakba vándoroltak
a legnagyobb császárok arcmásait
és a hétfejű sárkányok régóta keresett fülét

most őröm felmérhetetlen értékű vagyonom
megint nem érek rá veled foglalkozni
mert állítólag hamarosan
értem jön egy nálam is kitartóbb gyűjtő

*
* *
*

a legelső szót még én szöktettem meg
nem mintha várnék is ezért valamit
de ez az igazság a puszta tények igazsága
szinte mindig elviselhetetlen
a második már egyedül ugrott ki a pörgő beszédből
a negyediknek a foga a hetediknek a hasa
a huszonharmadiknak a vakbele fájdukt meg
tizenegyen együtt lógtak el házibulira
hetet konferenciára delegáltak

így némult meg a világ
és felejtettek el beszélni az emberek

most egyetlen foglyom az S betű
néha rámnyújtja nyelvét
sziszeg mint kipukkadt autógumi
s az igazság csak nem akar már előkerülni
bujkál mint borús napokon a hold
pedig lényegében olyan egyszerű minden
csak arra nem jövök rá az istennek se
ki a hibás

*

* *

beálltam a tegnap egy kapu alá nem volt nálam
a szemüveg s a keresztuzat is kihűtött
vietnamról beszélt mint rendesen egy veszett rádió
majd afrikáról mondott érdekességeket az esőről
ami holnap jön el és de gaulle-ról aki őszinte
örömünkre

még ma megérkezett jöttek mentek a nők is
villogott ezer sanda reklám sztrájkolók vonultak
a londoni utcán s a katonák igen kérem ezek a
katonák rájuklőttek a bibliából kiszökött egy apostol
a nagy regény hetedik kiadása
pergett a mozikban a szebb jövő
ha te sem segítesz értelem unatkozom vaksin
és félig süketen elnyúltam az özönvízelőtti köveken
kerülgetett az álom mire elért volna felrázott
egy manusz kuss koszos tekergő kopott nyekergő
lemezei voltak elődjétől lophatta nem vitáztam
már a könyökömön bújik ki az ilyesmi szárnyaim
nőttek és felrepültem a pisolygó holdba
eszembe se jutott visszaköpní szálltam

*
* *
*

(martin luther king emlékére)

az utolsó férfi az éjszakából jött
a feledés vermeiből a félelem centrifugáiból
a megalázottság gödreiből a gyávaság sötétzárkáiból
megjött és felállt az emelvényre
emelvényre állt hiszen megjött
mert mindig voltak és mindig lesznek
örökkévalók az emelvények atyámfiai
beszélni akart az utolsó férfi
maga sem tudta miről
talán a szerelemről talán a halálról
talán a békéről igen biztosan a békéről akart

beszélni

és arról hogy ne legyen többé háború
hisz végeredményben végeredménye vagyunk egy
párezer éves fejlődésnek és

a tömeg fortyogott mint az iszap
habzó szájjal követelte az áldozati bárányokat
a prófétákat és a szenzációt

az utolsó férfi pedig ott állt az emelvényen
vízszintesen kinyújtott karokkal
csak a keresztet kellett odaképzelné a háta mögé

*
* *
*

.—.— igen jól sejtik ez már a vég
a pont vonal pont vonal tragédiája
mikor már tragédiának nevezzük
tudva hogy végső bizonyosság
nem takargatva semmit
de nem is ismerve be .—.—

*
* *
*

régi házban élek a falakon könyvespolcok sorakozik
némán az emberi szellem bőrkötésekbe zárt hada a
padló nyikorgó ha megjelennek a házi szellemek
nem félek tőlük senkitől se félek ablakomból latya-
kos őszre látni nyikorgó szekerek menetelnek vala-
honnan valahova távoli nyárból elérhetetlen télbe
a szemközt lakó rendező álmait csíkos huzat védi
már nem is tudom mitől nyikorgó székre ülök le
havereimmal ez az árnyékok majdani birodalma
egy-egy félórára ő is leugrik megiszunk egy nyelés
vodkát és megbeszéljük a valóságot a mennyország-
ról nem akar beszélni soha krúdy is eljön kisasz-
szony havában délben féltizenkettőkor kalapja a nap
pipája nincsen de szép meséket tud a nőkről és
boldog békeidőket idéző nótákat énekel nekem nyi-
korgó verklin kísérve önmagát a sor minőségével
ő sincs megelégedve lehetséges hogy igaza lenne az
elégedetlenkedőknek ablakomból a történelem zöld-
övezetéig látni de sajnos keveset nézelődöm nincs
időm nincs időm nincs időm nyikorgó padlójú ház-
ban élek és elhagyott szeretőim néha látják este
mikor nincs függöny a láthatáron fejem felett az
értelem lilán villódzó glóriáját csak a bolondok hi-
szik hogy az a hold és az utcán ősz van menetelnek
a végtelen elől az elmúlás felé ponyvával fedett
szekerek csodálatos csodálatos életem van ebben a
nyikorgó padlójú házban átellenben az emberi ha-

ladással úgy érzem néha bennem ölt testet a nyugalom s ilyenkor hosszan töprengök mitől és miért védi álmait csíkos huzattal a szemben lakó a falakon fogcsikorgatva sorakozik az emberi szellem bőrkötésbe zárt hada a küzdelem csak nem akar már megkezdődni gyermekkorom nyikorgó padlójú házában élek csodálatos csodálatos életem van -----

*
* *
*

krúdy gyula emlékére

holdfény csurog arra a házra
és kánkánt jár a fuvallat
tükörkben lakó álomleányok
kopogtatják a falakat

a kandallóból egy parázs
szerelmet vall a táncosnőnek
ki a vitrinen álldogálva
királyfit vár és sorra jönnek

penészes szakállú manók
pocakos családapa-törpék
szalamandrák akik halottak
agyát a borba belefőzték

és felnyílik az ezeréves
magát pogánynak hazudó kriptá
és kitódulnak mind a vezérek
az udvarhölgyek és bornemissza

táblabírák akik semmit
nem értenek csak azt a pört
és nem tudják megkülönböztetni
a tehéntől az ökört

és táncolnak a meghívottak
holdfény-keretben áll a ház
lusta inas a képzelet
bagolyszemű sárga varázs

ha akarod már-már rettenet
füstté válva tűnnek el sorban
oly egyformák itt az éjjelek
csak azt ne kérdezd merre hol van

ott állt valahol az időben
előtte egy vörös batár
ne is keresd azt a házat
különben is későre jár

mindjárt kezdődik a szeánsz
a boszorkányok és a holdfény
már itt vannak a kriptából
jel hallszik és nyílik a kémény

visszajön a füst a hűtlen
szeretője a parázsnak
lusta inasom képzelet
segítője cédának krónikásnak
pihenj

*
* *
*

szőke szerda szendereg
nászágya az ének
tóba fulladt tündérektől
mesélnek a vének

fáradt ökrök a csillagok
csütörtök a hajcsár
dombon törik a diót
ha megunja fölszáll

megérkezik a nagyúr
hold a koronája
nevetése napsütés
jégeső sírása

babusgatnak elringatnak
törpéi a virradatnak
ökörnyálon leng az álom
álom leng az ökörnyálon

*
* *
*

osztódik az éjszaka
ezt eltesszük télire
az cica lesz ez hunyó
diótörő útkaparó
osztódik az éjszaka
 vergődnek álmok fehér holló károg
 toronyóra üti a felet
 angyalszárnyon szállnak a szelek
 farkas telet rág fürgeteg vinnyog
 szitok szaporodik ködösek a titkok
osztódik az éjszaka
 boldogság surran sötétség mállik
 bujkáló kajla hold virradatban ázik

*
* *
*

csak azt tudod hogy nem lehet
mind csak azt fújod nem lehet
a szél öreg boszorka keresztben áll az úton
imádkozik vagy átkozódik mit csinál a keresztúton
légy mászik a hold vörös arcán horkol az éjszaka
nem lehet mondod nem lehet beszél álmában az
éjszaka

szél
soha
szél
csönd
éjszaka
nem lehet
néma forradalom

jelei tán öreg boszorka orra lapul ablakomon
kéményem cirógatja holtaknak dúdol ébresztőt
valahol fejünk fölött repül röhögve álmunknak elad
nem lehet mondod nem lehet és elvisz idegen
partokat

csodákat látni
mindentudó egy nincstelen az nem lehet
éjszaka hold öreg boszorka keresztút minden
egyremegy
kéményt cirógat ablakunkon lapul az orra saját
álmunknak elad
holtaknak dúdol ébresztőt varázsol idegen partokat

légy mászik a hold vörös arcán horkol az éjszaka
mind csak azt fújod nem lehet beszél álmában az
éjszaka
a szél öreg boszorka keresztben áll az úton
imádkozik vagy átkozódik mit csinál a keresztúton

*
* *
*

csontvári kosztka tivadar képe alá

1
ki gondozza a prófétákat
és milyen anya szüli őket
világ elől elbujdosó
örökké jelenlevőket

szakállukat ki fésüli
ki mossa meg a lábuk
öngyilkos lesz a délibáb
meghallva igazságuk

tekintetükbe a tébolyt
úrstenünk hogy lopja be
megjelenik-e néha előttük
mózes bicegő szelleme

hogy ezt azt előre eláruljon
hogy ettől attól intse őket
részeseit az irgalomnak
az örökké trónkövetelőket

2
én titkuk is szeretném tudni
hogy megláthassam magam
éles penge szúr a szemük
és vacogásuk is hangtalan

mert ők kérdeznek és ők válaszolnak
valószínű a boldogok is ők
felvetett fejjel közönyösen
állingálnak a halál előtt

*
* *
*

illyés kingának

és felpattan mindig a kicsi királynő
ha torkot szorít a kín
egyik kezéből nap hunyorog
csillagok kuporognak törékeny vállain

íjak pendülnek és előtte lehullnak
vesszők szűkülnek harapós kutyák
tekintetére szellők fognak táncba
mária dajkálja így csecsemőfiát

ahogy ő ringat most álomba minket
pártáján szikrázó északi fény
másik kezéből hófehér bárányka
sír féltestvéreink büneiért

értünk is eljön a kicsi királynő
ha a szemekbe fellobban a kín
ha kétlábra áll a düh és az alázat
átbucskázik tétova álmain

*
* *
*

majakovszkij emlékére

időtlen ágyúk dörögnek az időben
önmagát ismétli a történelem
hej forradalom szebb jövőnk gondnoka
jelenj meg hát nekem

minden voltál már rossznyelvek szerint
ej hát voltál-e fék
mikor alkalmazottjaid önmaguknak
játszottak kísérőzenét

a tarkónlőttek utolsó szívdobbanása
is téged igazol eszme
ha elbuktunk is sorra mind
igaz arcod keresve

nem léphetünk vissza szétlőhetetlen
mesebeli barikád kerít
ne tétovázz segítsd már napvilágra
közkatonáid álmait

*
* *
*

che guevara emlékére

milyen a tört mosoly
milyen a halottak szeme
milyen szem az a kék
mért félvak a zene

milyen zene az ájulás
milyen a tört mosoly
kinek a szeme az a kék
amiben épp mosakodol

milyen pásztor a képzelet
emlékeid elkujtorognak
halottak szemében bujdosó
kibicelj önmagadnak

mert táncol már újra táncol
félvad katonák között
az a meztelen spanyol lány
s a nagy ítélőszék előtt

dideregsz álmodban hát mondd
milyen zene a kék
kinek a szeme tört mosoly
kit siratnak az estikék

kinek a szeme lesz a hazád
melyik halott szeme a házad

át nem élt kínok kísértnek
lelkiismerettedben sorbaállnak

ez lettél hát messzi kék
szemek megvert pásztora őre
kit siratnak az estikék
és szabadság-e az előre

*
* *
*

radnóti miklós emlékére

szomorú vagyok és esetlen
világom se bízzák reám
kivert kutyaként ódöngök
fogalmam sincs van-e hazám

fogalmam sincs van-e hazám
szívemre rakódott a füst
torkomba költözött az üvöltés
gondolj azért néha reám

gondolj azért néha reám
vonszalom magam mint bőröndöt
kivert kutyaként ódöngök
miért nem vagy mindig velem

miért nem vagy mindig velem
félelmem körhintáin forgok
körülvésznek ölnek a dolgok
világom se bízzák reám

*
* *
*

füst milán emlékére

minden kevés az akarat az erő
mikor lesz már virágerdő a hit
minden kevés mindenből egy kicsi még kéne
elviszik őt a hazugságai
ellenségei szerelmei magukkal ragadják
szertelen emlékezetbe szépül
hát ne tőlem várjátok az áhítatot
dadogó unokától gyászbeszédet s az elhunyt
bölcse érdemeinek felemlegetését
huszonnégy év maszkjai körbevesznek
ülök magammal szemben vádlón
hallgatagon
hát jöjjön vissza halottaiból
most térjen vissza
én akarom
mióta nincs a havazások is elköltöztek erről a tájról
varjakkal rebbenő félelem költözött a szívekbe
nem megy el nem mehet el
csontvázfák közül leselkedő téllel
megérkezik érkezik újra
jégvirágok között intő jel
hivalkodó farsangi maszk az arca
egészen olyan mint az igazság
szeme se szomorú
minek a bölcsnek szomorú szem
a torony mint az ő idejében néma

kemény az arca rákövesül a vénség
némajátékot játszik irgalmat rabol könyörületet
a szobrász a festő az énekes hiába várakozik
befejezetlen gondolatjel
végtelen kardal szünetjele a szája

*
* *
*

bartók béla emlékére

1

bukfencet vet a szó
a világ egy arasz
védtelen vagyok mint egy plakát
mint az a falragasz

a fáradtság felemel
hömpölyög a nílus
lovagvárok inognak bennem
jó a nautilus

a fáradtság felemel
mi ez ha nem a rend
fehéredik a képzelet
legendákat teremt

bukfencet vet a szó
a történelem is fárad
mellettem nagybotos iszik
nem is lesz bűnbocsánat

fázom mint ki pőrén
fekszik a havon
esetlen vagyok védtelen
ezt is akarom

2

fáradok
vándorol az az asszony
vándorol ez az eszmény fekete betűkbe öltözött
fehér mezőkön vándorol
sikolt
gyermekkorunkból idelopott fakard ez a zene
sikoltanak a fakardok uram
és nincs mentőkötél
nem lehet közbeszólni
a mélység ránknyitja torkát
vásott kölyök habzsol ily lopva tortát
ahogy én játszom vele

3

fáradok
mint pohárba töltött iszap
lassan lerakódik bennem a láz
van akinek ez a büntetés
hát ne váraoztass uram
nemo kapitány én vagyok
a nílus is bennem van már mint a miatyánk
vándormadarakkal költözködnek délre a lovagvárak
éjjelente hallom a láthatatlanok neszt
mert ezer éve is sej haj így folyt a duna
így siratott valakit a mississippi
aki látta az igazságot de nem bírta kimondani

zajong újra csak zajong
zajong a feltámadásig
mit akar ez a zene
mit akar ez a hangokba bűvő akarat
hát ne várákóztass
ne büntess várákózással uram
mert megalázott szemekbe fagy a kíváncsiság
nem hagyja nyugodni az idegszálakat
vitustáncot jár az értelem
lefelé csak lefelé
a mélység ránknyitja torkát
vásott kölyök habzsol ily lopva tortát
ahogy én játszom vele

*
* *
*

dallam hallgat a dalban
rájövünk lassan hogy baj van
kimúlik a nyár az ekstázis eltelik
pórázon ráncigálnak rakoncátlan éveid
hallgat a dalban a dallam
magunkra találunk a bajban
ragaszkodunk hozzád természet
zápor verje ripittyára
kopogósra nap szárassza
legutolsó évünket
dallam hallgat a dalban
kopogtatok és belépek hozzád szerelem-halkan
elvisz a vágy elvisz addig az ágyig
hallgat a dal búvik a dallam

*
* *
*

énekeljük fűzizegésű dalainkat egy meséből jövet
napkeleti királyfiként hajszolunk örömöket

pattanj hát elő gyönyörűm
margarétás koszorú díszítse homlokod
ropjad a táncot járjad a táncot
ellopott szivárvány villog a szemed
duruzsoló imamalom
megénekelhetetlen elégia a kezed

ki az aki kiált

némaság fojtogatja a gyermekkor bálványait
jaj a babák felvágott hasából kilóg a kíváncsiság

ki az aki kiált

a kiáltás örök kiáltani kéne
futnak már az örök szögesdrót vonaglik
dohányvirág kardvirág kéklő derű roppan
ördögszekéren réműlet

táncolj gyönyörűm
homlokodra virág kerül margaréta
szemeidbe
durván letört liliomok rettenetes
szép sikolya
ropjad a táncot
tenyeremen őrtornyot épít a nyugtalanság
lejtsed a táncot szíved alatt palota épül
s ha a félelem bódító estike illata jár át
járjad a táncot
őrizz a korán elmenők álmát

gondjainkból szőnyeget fon a csend majd és lengeti
világszép nádszál kisasszony jön el értünk délre
homloka villogó derű elringunk a derengésben
nyugalomba csavart évek kísérek el majd meglátod
ropjad a táncot járjon át a liliomok sikoltása
mint felemelt ujj a kézen elárvul a szegénylegény
kirohanna kiáltani a hold kéklő udvarára
kirohanna kiáltana ha lehetne eresszétek
mérge az ég a szélkutyák terelik a fellegeket

ki az aki kiált
a fejénél jelnek ott a kő
boszorkányszombat-zavarban
elvetélt versek árnyékában
soha nem lehet menekülő
nyugalomba csavart teste
ének gyorslábú lovain
szóródjon szét a virradatba

fűzizetésű dalokat énekelünk egy meséből jövet
töröttlábú ólomkatona bennünk az emlékezet
gyermekkor kéklő füstje napkeleti égig szárnyal
szíved alatti palotában jézusfehér virradatban
fiam békül a világgal

*
* *
*

elképzeltem magunknak egy házat
dór oszlopokkal a tágas előcsarnokban
ami keletre néz hogy elsőnek üdvözölje a felkelő
napot

üvegtetővel hogy ne tudjon elhagyni a fény
és éneklő szobrokkal a szobákban
vigadjon a szellem
a ház mögött természetesen fürdőmedence lenne
az összes tündérek ide járnának titokban
de soha nem lesném meg őket
mert a szemedben nézném magam éjjel
a fürdőmedence mögött kezdődne a kert
olyan lenne mint a gyermekkorunk egészen olyan
de ha ezt nem lehet
arra a versre is hasonlíthatna
amit tegnap hajnalban
mikor már énekeltek a verebek
hiába akartam felidézni
vagy arra a dallamra
amit egyszer hallottál éjjel
s a rádiót természetesen zavarták
jaj igen
szinte elfelejtettem a legfontosabbat
abban a házban ketten élnénk
néha fürdenénk a medencében
vagy sétálnánk a csodakertben

vagy csak néznénk a dór oszlopokat
s az lenne a legszebb
ha nem emlékeznénk semmire

*
* *
*

aztán almáriumon nyugvó gépfegyvereikkel
nyugalmunk e házát is szétlövik
a gyerekkor rendíthetetlen ólomkatonái
emlékként hányva egyik képkeretbe
s haptákba állva várakoznak
hátha elviszi ezt is valakinek az angyal
hisz nemsokára itt a karácsony

*
* *
*

mit tagadjam
utolsó leplem az őszinteség
levetem tessék
itt állok meztelen
takarva kerge okba tarka szavakba
méla ösztönbe
didergő állatbuta vágyba
mit tagadjam
a szívem néha beledobban
és lásd már megint hozzád beszélek
száznyolcvan centis perzselt szakállú
bárgyú lélek
tudod ezt se tagadom
talán szellemem diadalaként
de elég furcsán unalmasan élek
éjjel néha buta álmaim közül
riasztócsengőként ráz fel a csend
homlokom futóárkaiban mereng
felriadok és mindig mindig félek
mert kínzócölöp is lehet a némaság
hát nem bizarr ez
kopott ócska lemez
az igazságról ami legyőzhetetlen
meséli ezer millió mese
a lap fehér az írás fekete
úgy szavam amit most riadva ejtek
mert ásítva hívnak kibúvók vermek

most szavam igazság és legyőzhetetlen
bizonyíték hogy újra férfi lettem
és kitört belőlem mint kráterből a láva
az igazság
halott éneim feltámadása
elmondom kedves az éjszakát
az újjászülető halált
nem látszik az arc nem látszik a szem
amit különben is eltakar
éjfélsötét szemüvegem
s a szándék bukdácsolva mint kocsi a homokban
a szándék feléd tart
bújva kerge okba
tarka szavakba méla ösztönbe
didergő állatbuta vágyba
éljen éneim feltámadása
a gyáva mellett ím ott áll a zsarnok
hízog az okos akarnok
az ötödik ki éppen ezért bátor
és most sem menekül meg a haláltól
és mosolygó szemeid előtt sorbaállnak
de jaj mindhiába
törvényszerű a bátorság halála
vele hal a hízog a zsarnok
a roppant okos és eszes akarnok
csak a gyáva áll még vállrándításba öltözötten
bizonyítva hogy újra férfi lettem
csak egyedül a gyáva áll még
törpényire töpörödik a szándék
didergő árnyék
de jaj nem erről akartam beszélni

el kéne mondjam hogy útra kéne kelni
míg csak a félelem el nem szenderül
útra kéne kelni önmagunk körül
míg nem marad más csak a tollafosztott semmi
míg nem lehet már sehova továbbmenni
fenyegető a világ mint kanális
nyílt utcán ha a lépés részeg
az egész igazolt mindig igazolt
de kisemmizett a részlet

*
* *
*

milyen esetlen és milyen esetleges
számárháton mentem a sivatagban
és mint gyermekkoromban anyám betakart az ég
rámborítva a felhők száraz lepedőjét
szűrtak a csillagok a mennyei bolhák
csak a por a sivatag gyermeke örködött
csak a ki tudja honnan előkerülő szél dúdolt altatót
csak az ég takart be
csak a felhők száraz lepedője védett
csak a költők kedvencei a csillagok
csiklantották a hasam
milyen esetleges
és milyen esetlen így ez az egész
álomban
éppen álomban nem voltál velem

az a szamár se bőgött

*
* *
*

mondhatsz akármit papolhatsz csak az alagút örök
mondhatsz akármit ásít az éjszaka eltűnök
vacogó hegyek a gondolat lármázik szertelen
összekulcsolt tenyerű szél ima ez esztelen
holdig lökő pogány ima összeszakad szertefoszlik
mondhatsz akármit ásít az éjszaka kettéreped
szerteomlik
a szó a könny az arc az ige a béke az ima
felesszük lassan gyerekkorunk zuhan az ásító vacsora
mustár unalommal szerelemmel csak az alagút örök
vacogó szemed az éj kapuja ásít az ima eltűnök

*
* *
*

meztelen lány az éjszaka vetítóvásznán
lobbot vet a szeme
összecsapódó görbe kardok villámlása
kibontja magát az időből
és szólongatja
hívja vacsorára
szélben fürdő lovacsák tánca
ing mozdulatában
pirulás rajta az ing

*
* *
*

a decemberi szerelmektől ments meg uram
fagyjon szentek fejére glória

féligkész a leltár akár a tél

bárgyún mosolyog tétova
szavakkal leplezné magát ha tudná
hazudna is talán az ember

almáriumon gipszfigurák
rohan velünk ez a december

kerti törpék virággruppokban
egy lány már láttam valahol
hova rohansz rokkant december
kerti törpék virággruppokban
hazudna is talán az ember

almáriumon gipszfigurák

*
* *
*

eljön a perc a pillanat
tetten kell érni hát vigyázat
fejemben tornyok inganak
feljelentették a csodákat

bamba tekintet fahang
káromkodásuk égis ér fel
síppal dobbal véres jajokkal
játszik az éjjel

elfuthatnék de maradok
fejemben inganak a tornyok
véraláfutásos madarak
kioperált szívű koboldok

fejtelten sárkány herélt manó
levágott fülű csipkerózsa
puttony nélküli mikulás
tollászkodó csend húzza húzza

eljön a perc a pillanat
tetten kell érni hát vigyázat
fejemben tornyok inganak
egyekbe emel a csodákat